

STUDENTS

IZNĀK 2 REIZES
MĒNESĪ

AKADEMISKĀS DZĪVES LAIKRAKSTS

NUMURS MAKSĀ
20 SANT.

K. Branta un K. Upeslejas nodibināts 1922. gadā.

Redakcija un kantoris
Rīgā, Meierovica b. № 11, dzīv. 15. (Ieeja no Valdemāra ielas). Tālr. 32636. Runas stundas:
svētdienās no 11—12, pirmdienās no 18—19.

Pasta adrese: Rīgā, Pasta kaste № 70. Pasta tek. rēķ.: 424. Gada abonem.: Ls 3.—
Sludinājumu maksa: priekšpusē 90 sant, tekstā 60 sant., sludin. daļa 20 sant., pa-
petītrindīņu + 5% sludināj. nodoklis.

№ 170.

Pirmdien, 27. oktobrī 1930.

IX. ak. g.

Mēs gribam viena brāļu tauta būt!

Kavējoties pie studentu preses, neviļus rodas jautājums, kāpēc viņas slejas tik skopi un atturīgi tēlo studentu un sabiedrības garīgās sejas. Atviz viena otra siltāka izjūta, pamirdz dažāda doma, bet visumā manāmas tikai zināmas tendences, pēc kaut kā labāka un tomēr — nenoteikta.

Dabīgi, savās aizšķirtās lapas pusēs, viņai jāpaliek par klusu ceļa rādītāju, kur darbs veidojis darbu, kur aizejošā diena saukusi jaunu dienu un kur jaunākā paaudze reiz mantotu kluso atpūtas laimi. Bet viņa nevar paiet garām arī daudziem sabiedriskiem jautājumiem, tos dziļi neizdomājusi, nemēģinājusi rast pamatu savai esamībai, kaut kā nojaušot savu vietu savās attiecībās pret sabiedrību.

Nāk bieži dzīvē, kad cilvēkā it kā pārtrūkst kaut kas, — cilvēks spēcīgi izjūt neapmierinātību, tukšumu (atziņu slāpes). Šis moments ir neizbēgams. Sāpēm vajaga izsāpēt, tās katram jāizcieš; — paša spēkiem atdzimt — tas stipro raksturu ceļš. Studentu preseī jāpaliek par jaunās paaudzes gribas un rakstura kaldinātāju!

Mūsu laikmeta caurmēra cilvēka filozofija ir: dzīve — bez mērķa, bez nozīmes. Vientgā izeja — aizmiegt acis — apreibrināties. Un cilvēki apreibrinas; aistēti — mūzikā, citi — ērotikā, citi — narkozē, citi — politikā. Aizmirsties! tik nedomāt un neredzēt savu garīgo tukšumu.

Mūsu studenti ir kā liktenīgā angļu gaisa kuģa pasažieri, kas apmierinājušies ar labām vakariņām un cigariem. Tas brāžs caur negaisu, bet iekšā sēdētāji mierīgi smeļ, runā, spriež un — nejut šo baigo stāvokli. Tiem nav daļas par sava brauciena gala mērķi, tiem nav kur izkāpt, nav mājas, nav garīgās dzimtenes.

Trūkst mūsu studentiem garīgā bruņnieciskuma, cēlas patstāvības spriedumos. Parasti apmierinas ar kādu jau esošu uzskatu un nemēģina objektīvi iejemt stāvokli. Skats uz visu no savas ticības, sektes, kliķes viedokļa, bet savu uzskatu viņiem nav — un tā ir laikmeta nelaime. Nekad nav bijis latvju inteligencē tik daudz mazdomājušu cilvēku, kā tagad!

Savās organizācijās studenti iekrīt kā kādās galejbās, bet katra galejība atstāj tukšumu cilvēkā. Studentu organizāciju galejības iztukšojušas studentu garīgo dzīvi. Gribēsim, vismaz, būt citādi! Un šo gribu jāpauž studentu preseī.

Nav jāskumst, ka nav mums vēl vienotas studentu preses. Kas būtu gaisma bez ēnām, ēnas bez tumsas. Visa dzīve ir gaismas ēnu spēle. No viņas veidojas brīnuma pilnie kontrasti, kas nosaka dienu un nakti, apzīmē planetārās kustības, astronoma tājskatā pateic jaunu pasaulu rašanos, jeb — bojā eju, noteic gāju putnu gaitas un t. t. Šajos kontrastos izpaužas relatīvie laika un telpas jēdzieni. Bet savās galejbās mums jāgrib būt citādiem!

Cilvēciskās lietās ir laikmeti, kur parastam dzīves mūžam pietiekošās īpašības ir par vājām un liekām, kur cilvēkam jāmeklē glābiņš jūtu stiprumā, ko prāts šādās reizēs nekad nespēj sniegt. Šāda sajūsma pildīja tos nedaudzos tūkstošus, kas aizstāvēja mūsu tagadējo laimi un brīvību un atliebas viņas apspiedējiem. Šāda sajūsma pilda tos nedaudzos simtus akadēmiskā dzīvē, kur klusā un slēptā cīņā laika gars cīnās uz dzīvību un nāvi. Bet lielas lietas nenāk bez lielām kašķībām. Jaunatne, — nācis laiks arī tev, sevi izpaust savā presē. Jo lielās pārgrozībās pirmais un stiprākais iespaidotājs paliek ne prāts, ne zināšanas, bet — liela sajūta.

Mūsu sirmāis zintbu vīrs, Latvijas Universitātes goda biedris **Dr. Kārlis Kasparsons**, šīs dienās visā klusībā pavadīja savu 65 gadu šūpļa dienu. Ar godbijību noliecām mūsu jaunās galvas viņa priekšā un izsakām savu apbrīnošanu tai enerģijai un tam sparam

Mums jāgrib būt citādiem! Mēs gribam viena brāļu tauta būt! Ar šiem vācu dzejnieka vārdiem jāmet plikšis tai vecākai paaudzes daļai, kas partejiskā nekaunībā rīda vienu vidusskolu pret otru. Šim skandalam, mūsu skolu dzīvē, nav apzīmējuma, nav vārdu. Mūsu audzinātāji vairs nespēj mūs audzināt. No otras puses, katrs audzinātājs apdraudēts no atsevišķu politiķu iegribām. Vai studenti drīkst šeit palikt vienaldzīgi! Vai studentu prese kaut reizi pieskārusies vidusskolu jautājumam, kur daudziem direktoriem nav pat vidusskolas izglītības, kur katrā skolā izveidojis savs „darba jauniešu“ pulciņš, sava korporācija, ar visiem piedienīgiem atribūtiem un aksesuāriem. Dienas prese, aiz sprotamiem iemesliem, par to neraksta. Vecākā paaudze, lai savstarpēji galīgi nesanaidotos, par to nerunā. Jebšu tie ir jautājumi, kas nespēj ne vienu ieinteresēt. Ne! — mēs gribam viena brāļu tauta būt! Un ja vecākā paaudze to nespēj jaunākai dot, tad izskaidrojums meklējams, ka vispārīgi, atskaitot šauri personīgos motīvus, viņai nav nekāda dziļāka kulturāli — politiska pamatojuma. Viņa līdzīga dzejniekam Bodlērā, kas līdz 1848. g. draudzējās ar sv. Antuanas priekšpilsētas strādniekiem, 48 g. kaujas ar viņiem sānu pie sāna uz barikādēm, bet pēc 48 g. saka, ka katrai sabiedrībai jāpamatojas uz baznīcas, karavīriem un dzejniekiem, jo visas pārējās šķiras „nožēlojami algotņi dertīgi tikai zirgu stallim“.

Pietiek kādam atklātu vārdu teikt šai paaudzei, kā puteklainais troksnis un nemiens tūlīt tev atjems maizi. Visskaistākās dziesmas dzirdētas no ceļojošiem māksliniekiem. Nemiens, puteklainais troksnis viņus izdzinis no dzimtenes. Vai mēs arī neesam šādi ceļojoši mākslinieki? Tikai-paši savā dzimtenē! Mākslinieki — bez skaņām un vārdiem. Bet dzimtene par mazu, pasaule par šauru. Kas atliek jaunajai paaudzei, ja savā idealismā viņa negrib klusi izdzist? — Kā domā viņa izpalīdzēt jaunākiem brāļiem, kas ierauti politiskā kņadā? — Viena sajūta var šeit būt: — labais prāts un stingrā drosme; — durvis vaļā, izej laukā! Un viena rīcība: — „bodlēriskā“ vecākā paaudze, reiz pār visām reizēm jāsauc saukt vārdā, kas visas darba inteligences dzīvi, — pārafrāzējot

ar kādu tas centies piepildīt savu dzīves dziņu pēc zinātnes. Mūsu dienās varam no viņa dzīves gaitas daudz mācīties un katrs to jemt sev par labāko piemēru. Ceram to vēl ilgi redzēt pie labas veselības par lepmumu un svētību mūsu tēvu zemei.

amerikāņu romanista Dreizera tēlojumu, — pārvērtusi par cietumu, kur mit tikai uz nāvi notiesātie. Notiesātā nāves izpildīšanas momentā visā cietumā, visās kamerās elektriskās spuldzes uz mirkli sāk blāvi mirgot, jo elektriskā krēsla nāvējošo strāvu jem no cietuma vispārējā vadu tīkla. Atsevišķās kamerās mitošie šausmās sastingst. Pelēkas ēnas, spuldžu blāvā mirdzumā, ieslīd kamerā. Kas būs nākošais!? Nevienam nav spēka kliegt, uztraukties, katrs savā kamerā un katrā kamerā var ieslīdēt modernais pelēkais nāves spoks. —

Tie skarbi vārdi. Bet studentiem un viņu preseī jākaņo par intelligences tiesiskāku stāvokli sabiedrībā, kur valda kultūras nabadzība un neauglība, kas aprobežota ar materiālās kultūras sasniegumiem un tukša no katras tradīcijas. R o b. S p.

Nava audzinātāju!

Vēl tikai skolas gada sākums, rudens. Bet jau mūsu skolu dzīvē izskanējuši sveši un asi akordī. Jau tagad... Kas gan būs pavasari? Vai vispār būs iespējams mierīgs skolas darbs, bez uztraukumiem un draudošām nesaskaņām? Es domāju, ir iemesls šaubīties. Pirmais precedents ir noticis. Vadošās izglītības lauka aprindas viņu ir it kā nosodījušas, bet katrs nomana — tas tikai pienākuma pēc.

Skolēni — demonstranti... Es personīgi nebistos asumu. Dažkārt tie pat ir laba pazīme. Bet šajā reizē — nav šaubu, iezīmējušās bīstamas tiesmes. Skaidri saskatāmiem personīgiem nolūkiem ir izlietoti nepiedzīvojuši zēni. Savu nolūku sasniegšanai, kā līdzeklis jemta skolu jaunatne.

Kaut arī vairāk kā trīs gadi atpakaļ atstāju savas skolas solu, joprojām man vēl ir stipras saites ar to skolu jaunatni, no kuņas pats esmu izaudzis. Ir dzīvi un cieši sakari ar daudzām mūsu vidusskolām un ne tikai Rīgā vien.

Tam, kas gadiem ir rūpīgi faktus un vērojumus no skolu pasaules krājis, nav grūti saskatīt sarīkotā trača priekšvēsturi, nav grūti arī tagad jau pateikt pēcvēsturi, diezgan noteikti pateikt, kā risināsies turpmākie notikumi.

Ministrija pratina... Bet cik lieli būs panākumi, par to var šaubīties. Varbūt izdibinās „sienas avīzes“ sa-

tu, tas jau arī nav nekāds noslēpums. Bet vai izdibinās, kas skolēnus mācījis iet uz ielu dēmonstrēt?

Ko sabiedrība teiktu, ja noskaidrotos, ka vienas skolas atbildīga persona sūtījusi savus zēnus dēmonstrēt, piekodinot tik, lai „lietā nejauc viņu un skolu“? Ko teiktu, ja noskaidrotos, ka viss jau iepriekš gatavots, nodrošināts? Ko teiktu, ja izrādītos, ka drošā vietā aizrunāta atļauja, „iekrišanas gadījumā“ pāriet gada vidū pēdējās klases audzēkņiem uz citu skolu? Ko teiktu, ja izrādītos, ka jau laikus bijis zināms par domāto dēmonstrāciju, bet tik maz darīts, lai viņu novērstu? Ko teiktu, ja tā būtu?

Ko mēs sakām par to, ka cilvēki, kas sevi domājas par „progresīviem audzinātājiem“, skolēnus nozākā par „zēņķu baru, kas kaut kā nobļāva valsts himnu“. Nosauc nepingadīgus, patiesībā nevainīgus, zēnus, par nacionāliem huligāniem. Otrs laikraksts nožēlojamo gadījumu uzteic kā nacionālu varoņdarbu, liek noprast, ka „varēja arī vairāk kas notikt!“ Trešais laikraksts aizsūta fotografus, pieliek ar sakarsētiem un pasvītrotiem vārdiem pulapas. Visas šīs lietas lasa visa Latvijas skolu jaunatne. Dien-dienā meklē „kautko par dēmonstrāciju“. Īpaši tas ir provinces skolu jaunatnē. To es labi zinu. Sakiet, vai šīs lietas atstās audzinošu iespaidu?

Es saku, nebūtu iemesls uztraukties par dēmonstrāciju, ja viņa būtu vietā, ja viņa būtu izaugusi pašu skolēnu vidū. Bet tā nav bijis! Ierosinājums, priekšdarbi ir nākuši no citurienes. Šie ierosinātāji arī ir jo rūpīgi iepriekš vien izziņojuši redakcijām, radiofona informācijai, jo viņu interesēs bija sacelt pēc iespējas lielu vētru. Pati skolu jaunatne te ir bijusi tikai līdzeklis, izdevīga izkārtne, aiz kuņas aizsēpties.

Es piekritu — šāda „sienas avīze“ skolas telpās ir lieka. Nesaku, tomēr, ka viņa dod iemeslu citu skolu skolēniem tāpēc iet dēmonstrēt. Labi zinu apstākļus un noskaņojumu 4. vidusskolā. Viņas skolēni gan nav varējuši samierināties ar „avīzi“, bet ne komūnīzma „briesmu“ dēj. Īstais iemesls meklējams uzskatā, ka nava labi un pareizi, ja saujiņa skolēnu nostājas kā pārējo līdzskolēnu kritizētāji un apsmējēji. Bet tas tomēr bija un ir iekšēja lieta, kuru bija jākārt, bija iespējams nokārtot pašā skolā, no ārienes pielaižot tikai ministrijas spiedienu. Bet tieši tas nav bijis zināmu cilvēku interesēs. Tie tad arī izkrāsoja šīs „komūnīzma briesmas“ vienā vidusskolā. Iztēloja citu skolu skolēniem svēto pienākumu glābt mirstošo nacionālismu, skriet uz ielu ar apšaubāma nacionālisma lozungiem un dziesmām.

Lieku reizi ir pierādījies, cik ātri aizmirstas paši elementārākie audzināšanas principi, aizmirstas visi skaitie vārdi par skolu jaunatnes izsargāšanu no poltiskām pārmērībām. Ja vien ar to var sasniegt savus nodomus un iegribas, nepiedzīvojušu jaunatni rauj katrā dēkā. Šie pārmetumi lai krit arī uz „progresīviem audzinātājiem“, kas arī labprāt, piemēram, tagad pat, rauj skolēnus visādās „protesta sapulcēs“. Liek tiem piejemt „protesta rezolūcijas“, kādas pašiem labākas ādas sargāšanai. Padomājiet, vai cilvēks, kas kaut nedaudz ir audzinātājs, tā rīkotos? Vai piekliegtu politiskas lapas, no vienas puses ar uzmušinājumiem, no otras puses ar nosodījumiem. Varu tikai vēl reiz pateikt — mūsu skolu jaunatnei trūkst pašavajadzīgākā, trūkst audzinātāju, tuvu cilvēku!

Šajā traci, laikraksti ir atsaukušies asi uz manu vārdu, uz Āri, viņa drau-

giem. Visai skolu jaunatnei varu pateikt — ne Āris, ne viņa draugi, nekad neietu šādā savtīgos nolūkos rīkotā demonstrācijā, neietu pret citas skolas jaunatni. Paši savā skolā izkaŗotu sev taisnību, ja būtu pārestība, bez „aizmugurēm“, neļautos sevi bīdīt.

Skolu jaunatne — satieciat, turaties kopā. Esiet pret tiem, kas nes jūsu vidū naidu, šķelšanos, vai tie būtu no jūsu pašu vidus, vai arī no ārienes. Jaunā paaudze — topošā paaudze, jaunie latvieši — audziet spēcīgi un vienoti, veselīgiem uzskatiem, bez politiskām pārmērbām. Esiet latvieši! — Zandis.

Mērķa trūkums.

Mūsu laikmetā iezimejušās, blakus arvienu progresējošiem tehnikas sasniegumiem un sabiedriskās dzīves pārveidojumiem, dažas parādības cilvēka gara, dvēseles laukā, kas ievērojami mazina šo sasniegumu vērtību, liek šaubīties par sasniegtā pastāvīgumu.

Mērķu trūkums, pagurums garīgā dzīvē it kā nonivilē cilvēka ģeniju tehnikā, neatļauj domājošam cilvēkam pilnīgi baudīt paša augļus, jā, padara viņu pat garīgi nelaimīgāku.

Zīmīgi, mūsu laikmetā cilvēks vismazāk, liekas, cenšas pārticēt sevi, savu dvēseles dzīvi — vairāk nododamies materiālā un jūtekliskā dzīvē, kam ar garu maz kopēja.

Nav noslēpums, ģimenes turpina irt, ja viņās solījumu, pienākumu un uzticības turēšanas vietā pārāk iespiedies jūtekliskais resp. kaislības elements.

Jo projam skolās izkopj audzēkņu reālo, mazāk ideālo pasauli. Protams, pirmās izkopšanu un nozīmi nevar noliegt, bet arī gara pasauli nedrīkst atstāt novārtā, jo tas izsauc līdzcilvēku neiecietību un neatsaucību.

Mēs tagad redzam vairāk skaudības nekā veselīgas sacensības.

Kas vainīgs šai garīgā pagurumā?

Cēlonis ir skaidri apzināta un ista dzīves mērķa trūkums.

Ja cilvēkam ir skaidrs mērķis un ticība uz šo mērķi un sevi pašu, tad pagurums un dzīves apnikums neiestāties.

Kamdēļ nav mūsu laikus skaidri apzinātu un istu mērķu? Iemesls tam ir nepareizi saprastā audzināšana! Mērķis nav iedzimis, bet ir audzināšanas sekas. Audzināšanas ceļā ir jāpārrada cilvēks, tad arī dzīve labosies.

Cilvēka pārveidošana jāuzsāk ar gribas audzināšanu uz to mērķi, kādu cilvēks grib sasniegt.

Galvenām uzmanības priekšmetam ir jābūt pašam cilvēkam. Nevis dzīve rada cilvēku, bet cilvēks dzīvi. A. O.

L. Ū. S. Att. biedrība.

Atturības dienas Universitātē rīko L. Ū. studējošo atturības b-bas no š. g. 6.—9. novembrim. Atturības dienas L. Ū. mācības spēki nolāsis vairākus priekšlasījumus par atturības kustības jautājumiem. Ja vidusskolās atturības kustība ir jau guvusi lielu piekrišanu, tad Universitātē par to nevar vēl runāt. Universitātē ir daudz organizāciju, kas taisni ar alkoholisku dzērienu lietošanu lepojas un bieži vien sabiedrība šo organizāciju locekļus redz „pilnās burās“, dzird viņu svinīgo dziesmu „Dzer, dzer, brāliti...“ Un kaut gan šī paraša ir latvju tautas garam sveša un nepieņemama, tomēr nav manāma cenšanās atmet vecās vācu buršu tradīcijas. Pat otrādi: kāda veca korporācija, kas pirms 30 gadiem par savu lozungu izvēlējusies vārdus „tautība, izglītība, atturība“, tagad pat pārtrumpo dzeršanā savus agrākos idejiskos pretiniekus, kas arī nav Trimpus kultū un vietās stāvējuši.

Jaunajiem kommlitoniem, kas vēl nav pieraduši dzīvot alkohola atmosfērā, kuŗu ideālisms neatrod par iespējamu savas celākas ilgas noslicināt alus kausā, novēlam atbrīvot Latviju un latvju studentu saimi no „zajā pūķa“ — alkohola važām!

Visostgākie atturībnieki izrādās ir tautsaimniecības un tiesību zinātnes fak. studenti, kas Lusabā iztaisa apm. 34% (46 biedri no 128), tālāk seko lauksaimniecības fak. ar 24 biedriem, Dabas zin. — matēm. fak. — 22, filoloģ. f. 11, medicīna f. — 11. Pāris gadus atpakaļ vadošo lomu Lusabā saņēma medicīnas fak. studenti, bet tagad mediķi ir atturības jautāj. nevien atturīgākie, bet pat ieņem šini jautājumā krasu opozīciju. Kāds paradokss! — Pē.

L. Ū. studējošo atturības b-bas gada sapulce notika š. g. 9. oktobrī. Jaunā valdē ievēlēja A. Ceimeru, V. Leitani, O. Freivaldu, A. Bušu, T. Tilpiņu, P. Voicehovsku un St. Sudpiku. Lai gan š. g. aprīļa mēnesī iekšēju nesaskaņu un mūsu studentu lielāka nogrupējuma bravurīgās rīcības dēļ atkāpās vecā valde, dezorganizējot visu b-bas darbību, tomēr šīs valdes pēcnācēja, ko atrā kārtā ievēlēja pag. sēmeštra beigās, isā laikā paguva ievadīt atkal b-bas darbību normālās sliedēs. Ievērojot šos apstākļus, b-bas darbība jāatjauno par visai rosīgu. Galvenā vērtība piegriezta atturības kustības propagandai vidusskolās (še pirmā vietā jāatzīmē pie Lusa'as pastāvošais vidusskolu jaunatnes certības pulciņš „S a u l s t a r s“, un Universitātē. Rīkoti atturības lektoru kursi, priekšlasījumi, izdotas skrejlapas, izplatīta pretalkohola literatūra, uzturēti cieši

sakari ar Baltijas valšku studentu atturības organizācijām u. t. t.

Biedrībai lielu priekšrocību parādījusi Universitātes vadība un mācības spēki. Lusab'ā izsludinājusi vairākus sacensības darbus ar prēmijām par noteiktām temām atturības jautājumos, izsūtījusi L. Ū. mācības spēkiem izziņu lapas atturības jautājumos, ierīkojusi lielāko pretalkoholu bibliotēku Latvijā un plašu lasāmgaldu ar ārzemju un vietējiem izdevumiem atturības kustības jautājumos.

Biedrības idejas gūst arvienu jaunus draugus un piekritējus un b-bas locekļu skaits pamazām pieaug un nostiprinājas, g. k. uz neorganizēto un jauno studentu rēķina. Atturības jautājumā krasu opozīciju iejēmušas korporācijas, kuŗu konventos alus ir viensnogalveniem „fukšu“ audzināšanas līdzekļiem. Kā pretstats atzīmējama studentu b-ba „Juventus Veronia“, kuŗas biedri visi ir atturībnieki un rosīgi darbinieki atturības laukā, un vienotnes, kas savu iekšējo dzīvi izveidojušas latviskā garā, brīvu no alkoholisma tradīcijām.

L. Ū. stud. atturības b-bas birojs atrodas Torņa ielā 4, dz. 2. Birojs atvērts darbīdīnās no pl. 12.—16., bet svētdīnās no pl. 11.—15. Tani pašā laikā pieietama arī bibliotēka un lasītava, dabūjama informācija atturības jautājumos un dabūjamas iestāšanās anketas. Tālrunis 26578. Atturībnieks.

Sacensības darbu tematus 1930./31. m. g. izsludinājusi L. Ū. stud. atturības b-ba.

- 1) Kā atvietot valsts dudžeta ienākumus no spirta monopola un akcīzes alkoholiskiem dzērieniem.
- 2) Bezalkoholisku dzērienu ražošanas iespējamības un tehniskie pajēmieni attiecībā uz Latvijas izejvielām.
- 3) Kāda latviešu atturības darbinieka biogrāfija. Prēmijām paredzēti Ls 700.

Vispasaules studentu konfederācijas (C. I. E.) 12. kongress Brisele

notika no 12. līdz 26. augustam. Kā Latvijas studentu padomes pārstāvji piedalījās ārlietu biroja vadītājs O. Rīteris un komm. E. Rempe. Kongresa darbība bija sadalīta sešās komisijās:

- 1) nodarbojās ar statūtu izstrādāšanu un uzņemšanas jautājumiem, 2) intelektuālo sadarbību, 3) ceļojumu atvieglojumu un studentu apmaiņas jautājumu, 4) finansu lietām, 5) starptautisko palīdzību un 6) sporta jautājumiem.
- Nepiedzīvoti karstas debātes sacēla uzņemšanas jautājums. Noraidīja flāmu studentu lūgumu, uzņemt viņus par locekļiem — veicinātājiem konfederā-

cijā. Tā kā Belģiju pašlaik reprezentē C. I. E. belģu nacionālā studentu ūnija, kur par biedru var iestāties katra Belģijas universitātē, bet flāmu studenti šo savienību boikotē, tad viņu lūguma noraidīšana saprotama.

Plašas un asas debātes sacēla atkal jautājums par sovīnistiskās Vācu studentu apvienības (Deutsche Studentenschaft) sadarbību ar C. I. E. Tā kā šī vācu studentu apvienība pagājušā gadā Budapeštā noslēgto sadarbības aktu neratificēja un arī tagad nevēreja vienošanos panākt, tad konference uzskatīja sadarbību par neeksistējošu. Vācu studenti pēc tam atstāja konferenci.

Tomēr debātes kulminācijas punktu sasniegta Dienvidslāvijas studentu jautājumā, kur kroātu un maķedoniešu studenti bija iesnieguši lūgumu, uzņemt par biedriem C. I. E. Tomēr plenarsēdes vairākums bija domās, ka C. I. E. var reprezentēt tikai valstis, bet ne atsevišķas tautības, kādēļ arī viņu lūgumus noraidīja. No jauna konfederācijā uzņēma spēnu apvienoto studentu federāciju.

Latvijas pārstāvi E. Rempi ievēlēja par C. I. E. goda vice prezidentu, bet viņa vietā (komm. Rempe bija C. I. E. vice prezidents) ievēlēja — saskaņā ar SELL konferences lēmumu — Somijas pārstāvi Wannu.

Trešās komisijas darbība bija visdzīvākā. Nolēma tuvākā nākotnē neorganizēt vairākas Dienvidāfrikas studentu grupas ceļojumam uz Eiropu, tāpat arī Kanādas un Amerikas studentu ekskursijas uz Eiropu. Nolēma arī 1931. gadā rīkot plašu ekskursiju uz Āfriku, bet 1932. g. uz Ameriku. Saņiņā ar šo komisiju nolemts nākošā ziemā sarīkot plašas studentu hokeja sacīkstes Eiropā.

Komisija daudz darījusi, lai arī atsevišķie studenti ceļojumos gūtu priekšrocības līdzīgi studentu grupām. Ceļojuma rokas grāmatu bez angļu valodas nolēma izdot arī franču un vācu valodā.

Ceturrtā komisija sastādīta budžetu uz 13.472 Šveicas frankiem (apm. tikpat Ls), kas sastādās no kārtējām ikgadīgām iemaksām.

Piektā starptautiskā komisija ar sēdekli Varšavā sovāras noturējusi īpašu kongresu. Šīs komisijas pāriņā atrodas starptautiskā studentu sanatorija Leichsenā. Izstrādāts arī projekts par jaunas sanatorijas celšanu Šveicē apm. 2000 studentiem. Iegūts jau attiecīgs zemes gabals, atliek tikai savākt līdzekļus.

Sestā — sporta komisija šogad, kā zināms, sarīkoja Darmštadtē studentu olimpiādi.

Nākošais C. I. E. kongress notiks Bukarestē, Rumānijā. P.

Edm. Zirņītis.

Pirmā lapa.

Bez salnas, bez vēja
No sētmalas kļavas
Tur lidoja leja
Aiz žoga uz plavas
Pirmā lapa.
Un viegli viegliņām
Tā cēlās un krita,
Pamazām pamazām
Tur lejup rita
Pirmā lapa.
Un nokrita kļusu;
Tā dubļu vārtā
Uz mūžīgu dusu
Tik dzeltenī sārta
Pirmā lapa.

„Rožu koridorā“.

Man patīk un patīk iegriezties tai vietā, kuŗu par rožu koridoru, precību biržu un daudz citos mīļos vārdos sauc. Tā, pēc pieciem, katru reizi, kad visās malās notārkš zvars, esmu tai divu likumu ejā, kuŗā cits pie cita, divās pretejšās strāumēs, ar un bez vajadzības plūst un čalo ļaudis. Nevienā ēkā, nevienā koridorā nav tās burzmas, tās čālas un raibuma.

Nu paskat, tur nāk viens „mākslas darbs“. Pašas veidota muttīte, pašas plūkātās uzacis un baltums vai sārtais pieskaņots tērpam, garastāvoklim vai labāk drauga patīkai. Mākslai ar redzamiem līdzekļiem jātēlo neredzamais, istā mākslā skatītājam jāpārdzīvo, jājūt kā radītājam un jāzin vēl ka tā ir tikai maza daļiņa no visas ielās istentības, tā ir tikai kā reklāma,

kas sauc, kas ierosina lai nāk skatīt, pēttīt un pārliecināties. Šini gadījumā tā ir izkārtne pār ieeju mīlas valstībā. Nu paskat tik, šās koķeti izliektās uzacis un izaicinošo muttīti, vai atkal šās skumjās, tumšās stripiņas virs „dzīlājām“ acīm un „naivo“ lūpu veidojumu. Nu vai tas arī vēl neteic: „Es esmu tikai ierosa, jums jāzina ka esmu pārāka par pūderi, pomādi, smiņķi un krāsu, ja, pat par visu kosmetiku kopā!“

Nu, vai te nav kā modes apskate? Tai tāda krociņa un tai tāda podziņa, šai te un tai tur. Cik graciozi cilājas kājiņas un plastiski viņo rociņas un lūpiņas smaida un actiņas šaudas. Vai labāks var būt vēl kāds modelīts? Kāds musturs, kāds audums, kāds izšuvums! Kāds augums, kāds daiļjums, kāda kustību saskaņa! Tas papiņa dāvāts, tas pašas pelnīts, tas lūgts un tas izkaulēts. Es pirkur tur un šuvu tur, tas izceļ to un apslēpj to. Būs zināt ko darīt un darīt ko zin. Vajag zināt kad cirst un kad šaut, bet ieroči visī lai kārtībā stāv.

Tur iet divas vai trīs daiļavas. Cik brīvi plūst valodas, cik skaļi skan smieklī, kā zibiņo skati. Te trīs jau aiz muguras, arī runā, arī smejas. Pa priekšu ar sevi, papriekšu par sevi, tad par viņām un tad jau ar viņām. Par laiku, par zvaigznēm, par nākošo sniegu un ledu, par bijušiem ziediem. Ko domā, ko jūt, ko zin, ko grib, to nesaka mēle. Šķīst daiļavu grupa, šķīst arī puīšu — kombinējas. Labi ja laimīgi. Ka neatliek, ka neaptrūkst, lai kādam nav laimes par daudz un

citam nemaz. — Uz redzi pēc stundas, pēc otras pa ceļam būs mājās. — Te nevaids rudenis.

Pie loga atspiedušies divi sarauktām pierēm. — Atkal ar to, atkal tā un atkal tas! Blakus gāji, smaidīji! Ko tai vai tam solīji?! Un es, vai jau pietika, apnikās?! Šī vai šīs labāka gadījās?! Nu, ej, un skrej, nu ko tu te stāvi!!! Ko runā, ko niekus klāsti!!! Kā tev vēl vajag?! — Būs šķīdonis.

Tarkšķ zvans un straumes sadālas pie visām durvīm. Paliek kļusu, tik retais stāv pie vitrinām vai atspiedies uz loga lasa.

Būs atkal zvans un atkal viss no gala. No zīmētāvam nonāks puīši „acis pūtināt“, klausītavās nepaliks nevienas. „Vai sastaps pirmējo, vai rasies jauns?“ tā sirds jau iepriekš jautā. Kas pateiks to, kur katram laime aprakta?

Koridorā viņas daudz.

Klibjānis.

Par izglītoto latviešu nākotnes izredzēm

nolāsis priekšlasījumu Universitātes rektors prof. A. Tentelis L. Zemnieku Savienības Rīgas nod. biedru vakarā š. g. 16. oktobrī. Rektora domas un slēdzieni atrada klausītājos nedalītu piekrišanu, kamdēļ sniegsim īsu atreferējumu:

Daudzi zemnieku dēli un meitas atstāj laukus un dodas uz pilsētām. Visi ilgojās pēc augstākās izglītības iegūšanas un labāka stāvokļa sēsniešanas. Bet rodas jautājums, vai nā-

kotnē nav sagaidāma intelliģences pārprodukcija? Vai mūsu valstī studentu nav par daudz? Pirmskaŗa latviešu students bija zināmā mērā izlutināts. Labi atalgota darba tad netrūka, pietika ar, ja pateica vārdus „latvietis“. Arī tāliņ pēc kaŗa intelliģento darbinieku trūka, kamdēļ mūsu tēvi un mātes, redzēdami, ka izglītotie darbinieki varēja dzīvot daudz labākos apstākļos kā citi, centās savu jaunatni izglītēt. Studentu skaits sāka strauji pieaugt un arī vēl tagad turpina augt. Latvijā tagad ir pāri par 8000 studentu (valstī 1.900.000 iedzīv.), tā tad uz 10.000 iedzīv. 42 studenti (Igaunijā tikai 30!). Vēl gan nevar runāt par intelliģences pārprodukciju, jo mums vēl arvienu trūkst cilvēku ar augstskolas izglītību, sevišķi uz laukiem. Bet ja mums studentu skaits turpinās augt tādā pat tempā kā līdz šim, tad droši varam apgalvot ka nonāksim pie intelliģences pārpilnības, pie tādas pārpilnības, kur kāds aroda pratējs nevarēs dabūt sev vietu. Lai no tā izbēgtu, mums turpmāk būtu jāizglīto tikai tādi spēki, kādu trūkst. Bet par visām lietām mums nevajaga aizmirst kārtīgu darba principus. — Katrs darbs jādara ar prieku un visa pamatā jāliek zeme. Ja citur mēs piedziņojam vilšanos un neveiksmes, tad jāiet atpakaļ tur, no kurienes esam nākuši, — pie zemes. Zeme visiem dos darbu un katru izglābs. Z.

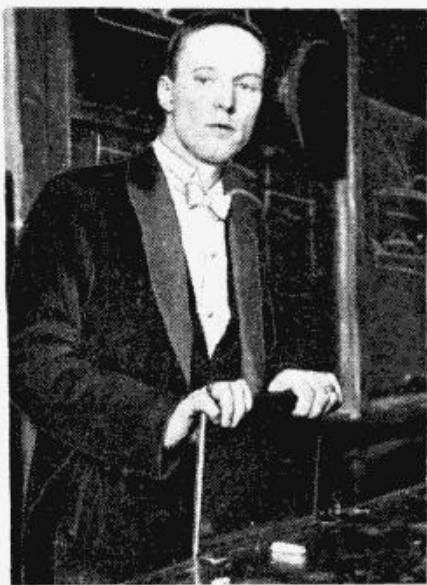
Studentu padome.

Studentu virtuve.

(Pārskats par darbību 1920.—30. g.)

Studentu virtuve uzsāka savu darbību 1920. gadā 1. augustā pie Sieviešu palīdzības korpasa, kas skaitījās arī virtuves faktiskais vadītājs. Sieviešu palīdzības korpuss šim jaunajam pasākumam izsniedza Ls. 200. — apmērā, par kādu summu tad tika arī iegādāti pirmie virtuves atvēršanai nepieciešamie produkti. Sākumā produktus pirka no Sieviešu palīdzības korpasa noliktavas, kur tie bija 4—5 reizes lētāki nekā brīvā tirdzniecībā. Arī telpas, Akas ielā 10, kurās virtuve uzsāka savu darbību, bija piemērotas minētam pasākumam, jo agrāk tur bija pastāvējis tā saucamais „Amērikas ķēķis”, kurš izbeidzot savu darbību, daļu no virtuves iekārtas atstāja arī vēlākai studentu virtuvei. Šo labvēlīgo apstākļu dēļ bija iespējams iesākt realizēt tik grūto uzdevumu — studentu virtuves nodibināšanu. Tomēr šī uzņēmuma uzturēšanai bija vajadzīga samērā liela apgrozība, kas pie darbības sākuma nebija sasniedzama. Pirmajā darbības mēnesī bija izsniegtas pavisam 1456 pusdienas (tagad tikpat daudz izsniedz vienā dienā), kas bija par maz, lai uzturētu minēto uzņēmumu. Virtuves vadītāji tomēr nezaudēja cerību uz jaunā pasākuma zelsānu un turpināja savu uzsāktu darbu tālāk. Lai pavairotu apmeklētāju skaitu, atļāva studentu virtuvei apmeklēt arī privātpersonām, kādēļ arī nākošā mēnesī izsniedza 2223 pusdienas un līdz ar to bija pavairojusies arī uzņēmuma apgrozība un peļņa. 1921. gadā virtuves vadību uzņēmās jau paši studenti. Sakarā ar uzņēmuma paplašināšanos telpas Akas ielā 10 palika par nepiemērotām virtuvei, kādēļ arī 1922. g. rudenī tā bija jāpārceļ uz Tērbatas ielu 15, kur tā tika iekārtota jau daudz modernāki. Arī apgrozījums bija dubultojies un sākot ar 1923. g. varēja domāt jau par trūcīgo studentu pabalstīšanu. Tādēļ arī 1923. g. pavasarī izsniedza 84 studentiem, bet rudenī 68 studentiem pusdienas par pazeminātu maksu. Arī virtuves darbinieku algu varēja paaugstināt, jo virtuves darbības sākumā tā bija ļoti zema. Studentu virtuves apmeklētāju skaits pamazām pieauga un apgrozījums palielinājās. Arī nelielās pagraba telpas, Tērbatas ielā 15, studentu virtuvei izrādījās par mazām, jo bieži vien apmeklētāju rindas, kas stāvēja pie kases, sniedzās ārā uz ielas. Tādēļ arī toreizējais virtuves komisijas priekšsēdis panāca to, ka 1927. gada 1. jūlijā studentu virtuve varēja pārnākt uz Lielā Vērmaņa dārza paviljonu, kur vēl tagad atrodas.

Studentu virtuve spraudusi par savu mērķi sagādāt studentiem labas un lētas pusdienas un pieliekt visas pūles, lai pabalstītu trūcīgos studentus ar brīvpusdienām. Lai savu mērķi sasniegtu, tad nepieciešams ir lielāks virtuves apgrozījums un līdz ar to arī bruto peļņa, kas varētu uzturēt lielo darbinieku personālu, kas nepieciešams pie uzņēmuma paplašināšanās, un kas varētu sniegt līdzekļus virtuves modernāki ierīcei. Lai šo apgrozījumu palielinātu, virtuves komisija ir ierīkojusi nodalījumu, kur tiek pasniegtas pusdienas un vakariņas arī privātpublikai. Tāpat katru sestdienu un svētdienu sarīko „five o'clock tea”, kas dod zināmu ienākumu, kurū var izlietot porciju uzlabošanai, gan arī brīvpusdienu piešķiršanai pašiem studentiem. Visi produkti tiek ņemti no piegādātājiem, par kuļu zolidumu un godīgumu vairs nav jāšaubās. Arī apmeklētāju apkalpošanas ziņā tiek izlietota visa iespējamība, lai apmierinātu katru, kas pusdienu vai vakariņu studentu virtuvē. Tam nolūkam šogad iegādātas vairākas mašīnas, kas varētu ātri un labi apstrādāt produktus, glīti notīrīt traukus un visur radītu vislielāko tīrību un spodrību. Ir palielināts arī apkalpotāju skaits. Studentu virtuve dienu no dienas kļūst plašāka, kādēļ arī paliek par bīstamu konkurentu līdzīgiem uzņēmumiem. Tādēļ arī izskaidrojams, ka ir cilvēki, kuri pieliek visas pūles, lai kaitētu virtuves labajiem iespaidiem un apturētu viņas progresu. Visiem studentiem tas ir jāņem vērā un jāskatās uz saviem uzņēmumiem kā uz sava paša personīgo mantu un īpašumu, jo

Prof. Dr. chem. A. Janēks.

viņu pastāvēšana un zelsāna ir arī mūsu gods. Strādāsim un nepagursim tūlīt, ja esam kādreiz maldījusies!

K. Gulbis,

Stud. pad. virtuves kom. priekšsēdētājs.

14. oktobra starpfakciju biroja sēdē apsprieda Latgales studentu stipendiju jautājumu. Šim nolūkam valsts budžetā paredzēti Ls. 26.800. Starpfakciju birojs piekrita latgāliešu stipendiju fonda lūgumam, sūtit kā studentu padomes pārstāvjus stipendiju komisijā pie šo summu izlemšanas kom. Spūli, Kotānu un Ceperu. Cik ir trūcīgo latgāliešu studentu pabalstīšana materiālā ziņā, tikpat neieticama un peļama ir latgāliešu studenta stūrgalvīgā seperatīva politika, kas 10 g. laikā nav nemaz mazinājusies, bet pat piejūsmies. Visas Latvijas valsts interesēm tas par labu nenāk.

L. Ū. koļa 10 gadu atceres svinības

notika š. g. 19. oktobrī. Koris dibināts 1920. g. 18. oktobrī un ir pirmais latvju studentu koris. Koļa diriģents visu laiku ir bijis L. Ū. mūzikas direktors Artūrs Bobkovics. Dziedātāju skaits kori svārstas apm. no 80 līdz 100, un Ū. koris līdzīgi citiem studentu korjiem padots liktenim, ka viņa sastāvs ik gadus jūtami mainās — Universitāti beigušie koristi iet projām, to vietā nāk jaunie studenti. Universitātes koļa nodibināšanos lielā mērā sekmēja nelielais rektors prof. E. Felsbergs un toreizējie prorektori prof. P. Nomālis un doc. G. Klaustiņš. Korim ir bijuši arī grūti brīži, piem. sašķelšanās (tadā kārtā izveidojas „Dziesmu vara“).

Š. g. 19. okt. rītā L. Ū. koris diriģ. A. Bobkoviča vadībā pulcējās Meža kapos, kur godināja Universitātes bij. rektora nelielā prof. E. Felsberga piemiņu un Lielajos kapos L. Ū. koļa godā biedra Krišja Barona piemiņu. Uz abām kapa kopiņām koļa valdes locekles kom. Landovska un Silīņa nolika rožu ziedus.

Svintbu aktu lauksaimniecības fak. svētku zālē ievadīja koļa valdes priekšsēdis kom. Pētersons, uzaicinot rektoru prof. A. Tenteli atklāt svinības. Rektors savā atklāšanas runā aizrādīja, ka koļa dziedāšana L. Ū. sāka sekmēties tikai tad, kad savas dziesmas skandināja L. Ū. koris.

Rektora runai seko, „Dievs, svētī Latviju!” Rektors korim pasniedza vairākus dziesmu krājumu sējumus. Koļa valdes loceklis A. Sausne nolāsija gada pārskatu, bet mirušo Goda biedru un koristu piemiņu godināja ar piecelšanos un „Integer vitae”. Par univers. koļa Goda biedriem uzjēma prof. A. Tenteli, prof. P. Nomāli un doc. G. Klaustiņu. Savam vadonim diriģ. A. Bobkovicam koris pasniedza adresi.

Apsveikumos pirmās runā konzer-

torijas rektors prof. J. Vitols, „Dziesmu varas” pārstāvis J. Gundars, studentu padomes priekšsēža b. P. Austris, vienotņu vienkopas pārstāvis H. Zariņš, konkordiju senjorāta un „Studentu dzīves” pārstāvji kā arī inženieru un pedagogijas stud. b-bas pārstāvji.

Telegrāfiski sveicināja izglītības mi-

Jaunievelētie profesori chēmijas fak.

Prof. Dr. chem. A. Liepiņš.

Prof. Dr. chem. A. Petrikalns.

nistrs E. Ziemeļis, Tartu univers. mūzikas sekcija, Upsalas univers. vīru koris, Vipuri „Laulu” „Veikot”, „Snomen Lauļu”, „Karjalan Lauļu”, „Orfejdränger” P! K! koris, univers. sekretārs Valdmanis, nacionālo stud. b-bu savienības prezidijs, akadēmiskās dzīves laikraksta „Students” atbildīgais redaktors Fr. Hūns u. c. Svingo atceres aktu noslēdza ar Universitātes himnu „Līdzīgi saulei”. Vakarā notika mielasts koristiem un lūgtiem viesiem.

P. Z.

Universitātes ziņas.

Prof. Dr. chem. Alfreds Petrikalns

dzimis 1887. g. Rīgā, no 1908. g. līdz 1914. g. studējis Rīgas Politehniskā Institūta chēmijas nodaļā. No 1920. g. rudenis līdz 1. okt. 1923. g. — asistents chēmijas fak., pēc kam viņu ievēl par privatdocentu fotochēmijā, vēlāk par docentu un š. g. 8. okt. sēdē Universitātes padome ievēl par profesoru fizikālā chēmijā.

Prof. Dr. chem. Aleksandrs Janēks

dzimis 8. nov. 1891. g. Daugavpilī, studējis Pēterpils universitātē chēmiju, vēlāk kalnu institūtā, kur specializējies dispersoidāloģijā P. P. fon Veimaina vadībā, kas ir viens no dispersoidāloģijas dibinātājiem. Pasaules kara laikā docents un prof. v. i. Jekaterinoslavas un Vladivostokas universitātes. No 1920. g. — docents L. Universitātē.

Prof. Dr. chem. Aleksandrs Liepiņš

dzimis 1880. g. 1. jūlijā Taurupes pag. 1880. g. kā eksterne noliek pārbaudījumu pie Carskoje-Selas klasiskās ģimnazijas, tanī pat gadā iestājās Pēterpils universitātē. 1901. g. tiek atstāts pie šīs universitātes sagatavoties zinātniskai darbībai. Sākot ar 1921. g. ieņem L. Ū. chēmijas fak. vec. docenta vietu.

Chēmijas tehnoloģijas doktors Jul. Auškāps.

8. oktobrī 1930. g. Latvijas Universitātes chēmijas fakultātes vecākais docents Jūlijs Auškāps aizstāvēja doktora disertāciju: „Organisko krāsvielu absorbcijas spektru kvantitatīvas izvērtēšanas mēģinājums.” Fakultātes ieceltie oponenti: doc. Dr. A. Petrikalus, prof. Dr. V. M. Fišers un prof. Dr. K. Blachers.

J. Auškāps disertāciju aizstāvēja, asprātīgi un ar dziļu erudīciju atbildēdams uz oponentu jautājumiem, un fakultāte viņam piešķir chēmijas tehnoloģijas doktora grādu.

Dr. J. Auškāps tagad lasa L. Ū. Chēmijas fakultātē: „Krāsvielu tehnoloģija”, „Chēmiskā šķiedrvielu un ādas tehnoloģija” un „Farmakochemiskā tehnoloģija I.”

Akadēmiskis sveiciens!

Ksenons.

Priv. doc. Dr. med. Egons Dārziņš

š. g. 22. oktobrī nolāsija universitātes svētku zālē savu iestājlekciju par interesanto tematu „Eizena Zemmēra un Krīstapa Helmaņa nopelni mikroorganismu un lipīgu slimību izplatīšanā”. Interesanto lekciju noklausījās mācības spēki un daudz medicīnas fakultātes studentu. Priv. doc.

E. Dārziņa pētījumi par šo divu ievērojamo zinātnieku darbiem mums rāda, ka latvju zinātnieki arī senāk ir lielus darbus paveikuši, piem., Zimmers sakrastijs 184 zinātniskus darbus.

Priv. doc. Dr. med. E. Dārziņš dzimis 1894. g. 24. oktobrī Bārbeles pagastā. 1924. g. beidzis L. Ū. medicīnas fakultāti. No 1926. g. līdz 1928. g. strādā Parīzē, Pastēra institūtā, sākot ar 1928. g. strādā kā asistents pie L. Ū. higiēnas un mikrobioloģijas katedra. 1929. g. 27. februārī aizstāv medicīnas doktora disertāciju par tematu „Pētījumi par tetanus toksīna un antitoksīna maisījuma izpārslāšanu”.

Z.

Sintetiskopriekšlasījumu cikls
L. Universitātē noorganizējis prof. Dr. med. M. Zīle, uz kuļa iniciatīves arī sanāca medicīniskās sintezes konference.

Pirmos priekšlasījumus paredzēts noturēt š. g. 5. novembrī par „Dvēseles un miesas problēmu.” Lasīs prof. V. Maldonis par tematu „Miesas un dvēseles attiecības” un prof. A. Dāle par tematu „Personības jēdziens.”

Decembra mēnesī prof. M. Zīle lasīs par medicīniskās sintezes jautājumiem. Vēlāk paredzēti vairāki priekšlasījumi par ētiskiem jautājumiem: prof. K. Kundziņš (teolog.), doc. P. Jurēvičs (filosof.), doc. Lejiņš (jūrisk.), doc. A. Dauge (paidagoģ.).

Beigās nodomāti sintētiski priekšlasījumi no prof. N. Maltas par mūsu floru un no doc. A. Teikmaņa par mūsu mežiem.

Kommlitoniem ļoti ieteicam šos priekšlasījumus apmeklēt.

Lielu interesi izrāda ārzemju zinātnieki par septembra mēnesī notikušo medicīniskās sintezes konferenci. Prof. M. Zīle šinīs dienās saņemis vairākas vēstules no Berlīnes, Parīzes u. c. zinātniekiem, kas vēlas tuvākas ziņas par šīs konferences darbību. Tāpat vēl nav norimusi interese par š. g. augusta mēnesī notikušo Baltijas valstu arhāiologu kongresu.

Jauni gada doktori medicīnas fakultātē. Medicīnas fak. ievēlējusi par Dr. med. honoris causa vecāko docentu Dr. K. Baronu un vec. doc. Dr. E. Putniņu.

Rīgas latviešu b-bas zinību komisija iesākusi atkal izdot studentu stipendijas, kamdēļ lūdz savkārt studijas beigušos stipendiātus atmaksāt savus agrākos stipendiju parādus.

Filologu b-bas 10 gadu pastāvēšanas atceres svinīgā sēde notika 11. okt. Universitātes aulā. Pēc prof. Fr. Baloža uzrunas un prof. E. Bleses pārskata par b-bas darbību pagājušos 10 gadus, prof. J. Endzeltus referēja par tematu: „Prāšu valodas radu sakari” un prof. P. Šmits — „Zemkoptba pie senajiem latviešiem”. Filologu b-ba ir viena no risīgākām zinātnu b-bām pie L. Universitātes.

Latvijas agronomu 7. zinātniskais kongress notiks š. g. 28. oktobrī L. Ū. lauksaimniecības fak. svētku zālē, Kronvalda bulv. 1. Sākums pl. 9.30. Tanī pašā dienā pl. 17.-os turpat notiks Latvijas agronomu b-bas gada sapulce.

